

JAN HŘEBEK

U MĚ POŘÁD
DOBŘÝ

... Veronika Bednářová

U mě pořád dobrý

O filmech a taky trochu o životě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Veronika Bednářová / Jan Hřebejk
U mě pořád dobrý – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MUSÍME (SI) POMÁHAT?

Rozhovor
se světem

JAN HŘEBEK

U MĚ POŘÁD
DOBŘÍ

O filmech a taky
trochu o životě

... **Veronika Bednářová**

JAN HŘEBEK

U MĚ POŘÁD

DOBŘÍ

O filmech a taky
trochu o životě

... **Veronika Bednářová**

VYŠEHRADEK

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Fotografie na str. 4:
Doma je doma.

© Jan Hřebejk, Veronika Bednářová, 2026
Cover photo © Jan Malíř, 2026
Photos © Ivan Malý, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-3428-4
ISBN e-knihy 978-80-267-3429-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-3432-1 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-3433-8 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ÚVODNÍ SLOVO

Napoprvé jsem Janovu knihu přečetla bez dechu, na jeden zátah. Poté, co jsem se ujistila, že mě ve svém životopisu zmiňuje, jsem ji četla znovu, již pozorněji.

Ale bez legrace, potěšila mě ještě víc. A rozhodně nejen proto, že mě jak s Honzou, tak s novinářkou Veronikou Bednářovou spojuje přes tři dekády dlouhé kamarádství.

S Honzou jsme byli spolužáci na FAMU a posléze byl jedním z prvních mostů mezi mým tehdejším českým životem a soužitím s Milošem.

Honza nám tehdy poslal svůj čerstvě dokončený film *Musíme si pomáhat* a Milošovi se líbil tak, že když se poprvé potkali osobně, byl Miloš stejně rád, že poznává Honzu, jako tomu bylo opačně.

A já byla nesmírně ráda, že se stali přáteli, a v následujících letech jsme si užili spoustu skvělých a zábavných večerů v Americe i na Janově hausbótu v Praze.

Mimochodem, Honza držel oproti Milošovi jeden triumf, a to že točil se všemi třemi jeho manželkami!

Na knížce, kterou držíte v ruce, mě baví upřímnost, s níž Honza mluví o sobě i o své práci. Njen o úspěších, jichž – často v tandemu s Petrem Jarchovským – dosáhl, ale i o náhodách či o svých slabostech. S vypravěčským umem, který je mu tak vlastní.

Až ji budete číst vy, doporučuji představit si Honzu v pruhovaném triku na terásce hausbótu, kde se svou rodinou žije. Jelikož výpověď o jeho životě je díky Veronice stejně autentická, jako by ji vyprávěl právě vám.

Martina Formanová

PŘEDMLUVA

Přání, aby tato kniha vznikla, jsem měla už před 25 lety. Tehdy jsme se s Honzou neznali, studovala jsem v New Yorku a hrdě sledovala triumf jeho filmu *Musíme si pomáhat* u amerických diváků, který vzápětí tragicky přetnulo 11. září. Kromě toho, že málem dosáhl na Oscara, samotný název snímku, *Divided We Fall*, tenkrát v poničeném městě fungoval kongeniálně jako symbol naděje.

Po návratu do Česka jsme se s Honzou seznámili tak, že jsme spolu na festivalu ve Varech neúnavně hledali odpověď na otázku, jak vrátit našemu milovanému zmrzačenému New Yorku jeho energii a sílu. Když jsem své reportáže, psané pro týdeník Reflex, po čase shromáždila do knížky *Má americká krása*, Honza mi do ní napsal předmluvu, protože prý u mých textů cítil „blízkost pohledu“. Udělalo mi to radost.

Kdo ho zná, ví, že když mluví o režii, filmech, hercích, není k zastavení. V časopiseckých rozhovorech, kterých jste nejspíš četli desítky, svou práci analyzuje, hodnotí, někdy i obhajuje. Nedělá mu problém ozvat se veřejně na sociálních sítích, kdykoliv se něco děje v politice, kultuře nebo jen tak mezi lidmi. Nepotřebuje se zviditelňovat, potřebuje sdělit svůj názor. A to velmi často.

Mnohokrát jsem si ale pomyslela, že by Honzovy historky, zážitky i názory byly na knížku, protože mě opakovaně přesvědčoval, že má v zásobě další a další zajímavosti. Jenže točil, stříhal, psal... Až do toho přišla nabídka z vydavatelství – a bylo hotovo. Honza kývl i na to, že uděláme odbočku od jeho filmařské vášně

a zaznamenáme i jeho osobní, útržkovité memoáry. Stejně z nich ale poznáte, že stigma své profese se rozhodl nosit celoživotně.

Ostatně v jeho případě vůbec nejde o „život versus film“. V kapitole o *Pelíšcích* prohlašuje: „Režie je o tom, scénář oživit... Pokud film nežije, je jako letadlo, které roluje po letištní ploše, ale nevzlétne.“

Zřejmě i proto jsou jeho starty bezpečné a bez závad. Snad se vám taková bude zdát i tahle knížka.

Veronika Bednářová

KAPITOLA 1

JAKO KATOLÍK JSEM NA BATERKY

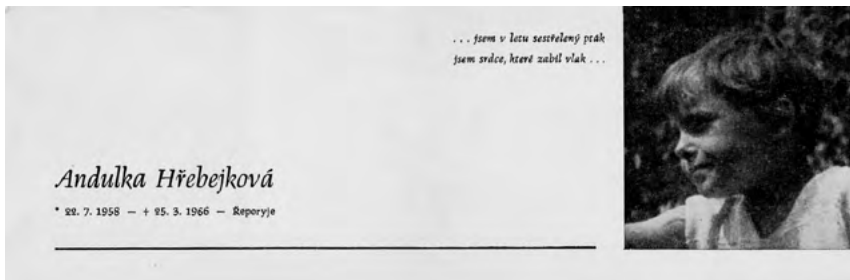
Byl by mě nechal vyškrábnout, pan doktor! ... Smrt Andulky ... O pohodlí wartburgu ... Tatínek na Borech ... Rodina na dvou kontinentech ... Proč se necítím obdarován vírou ... Když se kněz povede, je to super ... O panence, která ráda cestovala

Napadlo tě někdy, že kdyby tvoje sestra Andulka nešťastnou náhodou nezahynula, asi bys nebyl na světě?

Asi nebyl. U nás se vypráví takovej fór, že maminka přišla k doktorovi, bylo jí šestatřicet. A on jí říká: „Jste těhotná!“ Ale protože věděl, že už děti má, hned se obrátil k sestřičce a řekl: „Takže, sestři, pište, to je potrat!“ Bral to tak, že došlo k omylu. Byl by mě nechal vyškrábnout, pan doktor! Přitom naši byli rádi, že máma otěhotněla, byť s takovým zpožděním. Oni mě chtěli právě jako náplast za Andulku. Tedy takhle se to traduje. A asi to byl i pokus přijít na jiné myšlenky, což se v jistém smyslu povedlo.

Jak vlastně Andulka v roce 1966 zemřela, vyprávělo se to u vás v rodině?

Ano. Nad rybníkem Bubec v Řeporyjích je viadukt, kde Andulka a nějaký její kamarád z druhé třídy – Andulce bylo necelých osm let, když zemřela – přebíhali. Neví se, jestli ji vlak zachytil, nebo z toho viaduktu spadla a zabila se. Nešťastná náhoda, to každopádně. „V letu sestřelený pták, jsem srdce, které zabil vlak,“ napsal na Andulčino parte tatínek. Víم přesně, na kterém to bylo místě. Po letech jsem potkal pána, který měl na rozdíl od našich tehdy telefon a kterému policajti zavolali a dali mu za úkol tátovi vyřídit, že jeho dcera už nežije. Jeli spolu vlakem z Prahy domů do Řeporyj, jenže táta celou dobu mluvil o Andulce, kterou měl nejradši, protože mu byla hodně podobná. A tak mu to ten pán, že jeho dcera už nežije, nebyl schopen říct. Celou cestu.

Jak se to dověděla maminka?

Zaslechla, že vlak zabil holčičku ve fialové bundě, přišla domů a ptala se nejstarší ségry: „Kde je Andulka?“ A ségra: „Venku.“ Protože dřív děti běhaly samy venku od první třídy. A máma se ptala: „A co má na sobě?“ A ségra: „Fialovou bundu.“ Prostřední sestra byla tou dobou v ozdravně, té nic neřekli, nebyla ani na pohřbu. „Kde je Andulka?“ zajímalo ji hned po příjezdu. Všechno se dozvěděla, až když se po třech týdnech vrátila. První den natáčení *Pelíšků* mi maminka připomněla: „Dneska by naší Andulce bylo čtyřicet let.“

Bral jsi to jako závazek?

V dětství jsem četl knížku *Dva stromy pohádek* a tam byl příběh o matce, které zemře jediný syn. Je to spíš buddhistická moudrost, kterou jsem četl jako desetileté dítě a měl k tomu tématu blízko, protože podobnou bolest moji rodiče prodělali. Ten příběh spočívá v tom, že žena přijde za mistrem a říká: „Oživ mého syna, nebo se utrápím.“ A on říká, že to není vůbec žádný problém, ale že musí najít někoho, komu ještě nikdy nikdo neumřel. A ona chodí po celém světě a myslí si, že to nebude problém. Mluví s různými lidmi a samozřejmě lidi říkají: Mně umřela babička, mně umřela máma, mně umřela dcera. A ona se vrátí k tomu mistrovi a ví, že syna jí neoživí. Ale ví, že je ve stejné situaci jako všichni lidi na celém světě, protože každému někdo umřel. Tenhle příběh jsem si zapamatoval, je to pro mě důležitá metafora.

Byli na tebe vaši přehnaně opatrní?

Ne tak, že by mě to štvalo. Teda s ohledem na to, že přišli o Andulku. To bylo velké štěstí, necítil jsem se nějak mimořádně opečováván. Na hokeji jsem si jednou propíchl ruku a málem z toho měl otravu krve, neboť se to neošetřilo. Ale to je asi nejhorší věc, která se mi v dětství stala. Nejsem válečné dítě, co sbíralo granáty a ty mu vybuchovaly v ruce.

Měl jsi ty, jako dítě narozené v roce 1967, jednodušší dětství než tvoje sestry, vyrůstající v 50. letech?

Asi jo, pro nás jako pro rodinu to bylo o dost lepší. Máma byla, než jsem se narodil, nemocná, často byla v nemocnici i v láních, měla něco se žaludkem. Vyprávěly mi ségry, že táta tehdy chodil do fabriky, nikde jinde pracovat nesměl, vydělával a často se, když byla Andulka ještě na světě, staral o tři holky. Tátu pak v roce 1968, to mi byl rok, rehabilitovali a u mámy se stabilizovaly její zdravotní problémy. Sice dál jezdila do lázní, ale už nebyla tolik po nemocnicích. Obě ségry se dost brzo vdaly – byl jsem, myslím si, zhruba od první třídy vlastně jedináček. Záhy se jim narodily děti, takže jsme fungovali jako široká rodina, dodnes jsme často v kontaktu. A táta se po roce 1968 stal v Mototechně šéfem garančního oddělení.

Takže to bylo docela fajn dětství.

Ale jo, nejdřív jsme měli varťase, totiž wartburga, pak zastavu, pak dacií, a nakonec dokonce oltcita. Jednou jsem v Berlíně, těsně po sametové revoluci, vyprávěl: „Ale ten varťas je fakt pohodlnej!“ Všichni se mi smáli: „Ty kokote, seděl jsi někdy v mercedesu nebo ve volvu?“ A já: „Ne...“ Táta samozřejmě nikdy nebyl komunista, to by se ani nehodilo k jeho osudu. Ale vlastně jsme se měli docela fajn. Nedávno jsem potkal majitele jednoho autosalonu; vyprávěl mi, jak u táty začínal.

Řekl ti tatínek detaily o tom, jak byl ve vězení?

Podrobnosti neříkal, ale nebyli jsme jako potomci holokaustu, kteří netušili, jak to s jejich rodinami dopadlo. U nás se o tom normálně mluvilo. Dodnes mám ale provinilý pocit, že jsem se

ho později víc neptal. Protože my jsme se sestrami po smrti táty šli do archivů a zjistili, že to celé bylo ještě trochu jinak. Horší. Zátah, který se táty týkal okrajově, byl obrovský. Duchovních a skautů obviněných v dotyčném procesu bylo mnohem víc. Přičítal se jim tehdy určitý typ odboje, vlastizrady. Podrobnosti táta neřikal, věděli jsme jenom, že byl na Borech a v Jáchymově v dolech.

Co vám aspoň prozradil?

Byl zrovna u toho, když zatýkali katolického faráře Václava Kuthana, se kterým se pravidelně stýkal ve vesničce u Prahy, ve Stodůlkách. Tak ho prostě vzali s sebou. Seděl rok... Měřeno jejich tresty z toho vyšel relativně dobře, čímž jeho pobyt v kriminále nezlehčuju. Malá odbočka: v roce 1991 jsme s kamarády dostopovali do Izraele a našli tam díky Ester Krumbachové Petra Freistadta, v 60. letech asistenta režie v Národním divadle u Miroslava Macháčka a mimochodem taky biologického otce spisovatelky Ireny Douskové, autorky knihy *Hrdý Budžes*. Freistadt žil v Izraeli léta a pouštěl nám tehdy dokument, jak byl na konci války v ghettu v Terezíně. Pak jsme seděli a kecali a při tom padla taky jedna kravina: „Byl v Terezíně jenom tři neděle, proč o tom dělat hodinovej film?“ Já tehdy dost namítal: nechtěl bych být v Terezíně ani půl dne. Na tohle hledal odpověď i Josef Lustig, syn Arnošta Lustiga, když se otce ptal, proč píše celý život o Osvětimi, když tam byl dva měsíce. Vysvětlil mu to přesně: „Píšu o tom, protože tvůj děda tam byl dva dny.“ A to je ta odpověď.

Tatínka zavřeli v tom nejhorším roce 1950, oficiální politické procesy, tresty smrti...

Táta vysoký trest nedostal, ale pravda je, že ho hned vyhodili ze střední školy a on pak mohl skoro dvacet let vykonávat jenom dělnické profese. Takže já to rozhodně nezlehčuju, ti ostatní dostali třeba dvanáct let, a tátův blízký kamarád, pan Ladislav Svatoš, grafik a skaut, seděl snad deset nebo jedenáct let, a to byl ještě mladší než táta.

Se sestrami Lídou (vlevo)
a Miladou

Táta Kamil

A jak to měli příbuzní z mamčininy strany? Ani tam žádné prokomunistické nadšení nenajdeš...

Z mamčininy strany máme asi osmdesát procent příbuzných v Americe. Všichni, až na mého dědečka, narozeného v roce 1895, odešli za oceán. Jeden příbuzný o tom dokonce nedávno vydal knížku *Rodina na dvou kontinentech*, kde jsme v jedné kapitole i já, moje žena Lenka a naše dvě děti. Americká rodina je hodně rozvětvená, žije tam už od roku 1920. Můj děda, teda mamčin táta, byl fakt jediný, kdo v Česku zůstal. Vzal si dívku z Vysočiny a měl s ní pět dětí, včetně mé maminky. Koupili, přesněji postavili si domek v Řeporyjích, na hypotéku, kterou ještě po jeho smrti spláceli, ale šlo to. Řeporyje byly tehdy vesnička za Prahou, tam se narodila moje maminka i její sourozenci.

Tatínek se narodil hned vedle, ve Stodůlkách?

Ano. Se svou původní rodinou děda udržoval přes oceán jakés takés spojení do roku 1948, pak byl konec a tihle naši američtí příbuzní s námi navázali kontakt až po revoluci. Tedy jejich potomci. Bylo to zajímavé, protože nám ti členové naší americké rodiny byli dost podobní – ne až tak vzhledově, ale rozhodně povahou a typem povolání. Byla tam třeba jedna jeptiška. A jeden americký strýček byl farář.

Takže víra ovlivňovala obě rodiny, americkou i českou?

Obě byly hodně katolicky zaměřené. Třeba mamčina nejstarší sestra, moje teta, se v březnu 1948 rozhodla ke slibu, šla do kláštera. Jmenovala se Anna, Anička, a používala řádové jméno sestra Eduarda. Pro mě je to dojemné v tom, že jako školská sestra svatého Františka skládala svůj slib v pozdějším Klubu Na Petynce, kam jsem v 80. letech chodil na Vladimíra Mertu a další iniciační koncerty – bylo to pro mě zásadní místo. Začátkem 90. let jsme v tom sále nahrávali i hudbu k filmu *Šakalí léta*. Pak, po sametové revoluci, klub postupně vrátili školským sestřám sv. Františka. Takže do toho sálu, kam já chodil na folkové koncerty a kde teta skládala v roce 1948 slib, se mohla vrátit, posledních několik let tam v klidu prožít a před pár lety tam v klidu zemřít. Rozloučení bylo taky v té kapli-klubu.

Jaké to bylo, když se táta po roce vrátil z vězení? Nebyl jsi ještě na světě...

Naši, táta Kamil a maminka Anežka, se vzali v roce 1953 a přede mnou se jim narodily tři sestry, vždycky po dvou letech, Milada, Lída a Andulka. Maminka zůstala celý život bez maturity, pracovala jako úřednice. Stejně jako tátou ji totiž vyhodili z gymnpla, v maturitním ročníku 1948, z nejmodernějšího gymnázia v Praze. Dnes je v té budově za Národním divadlem Základní škola sv. Voršily. Ale tehdy komunisti ty středoškoláky včetně mojí maminky odstranili s tím, že místo toho chtějí vybudovat pro děti základní školu. Jako kdyby ti středoškoláci, které kvůli tomu vyházeli, snad ani dětmi nebyli!

Chodil jsi do nedělní školy na katechismus?

To ne. A musím předem říct, že i když jsem takhle vychován, nemám dar víry. Do kostela už moc nechodím, jenom na různé svátky, pohřby, koncerty... Jako katolík jsem na baterky.

Kdo u vás doma víc věřil? Tatínek, nebo maminka?

Asi oba, nebo možná víc maminka. To je vlastně jedno. Víra byla v naší rodině považována za úplnou samozřejmost. Máma třeba neměla ráda, když se na to téma dělaly fórký, což tátovi nevadilo. Říkala mi: „Neber jméno Boží nadarmo.“ Ale fanatické to nebylo. Táta, kdyby se se mnou díval na *Život Briana* od Monty Pythonů, by se tomu se mnou smál. Máma asi ne. Modlili jsme se jenom před štědrovečerní večeří, ani ne před každým jídlem. Myslím, že to bylo spíš takový, nechci říkat formální, to bych rodinné víře ubíral, ale možná v tom byly i výchovné důvody.

Jak se teda u vás blízkost ke katolické víře projevovala?

Skoro každou neděli jsme chodili do kostela. Za mě to byla nuda. Byli tam dost staří lidé, teď už chodí do kostela mladí, a to je dobře. Ale tenkrát to tak nebylo, já tam byl dost často jedině dítě. K panu faráři, což byl rodinný přítel, jsem na faru Ořech chodil na němčinu, ale nenaučil jsem se nic. Otec Václav Filip byl báječný pán, měl jsem ho rád, právě u něj na faře jsem mohl točit jednu ze svých prvních věcí, studentský film se scénářem